

Türkiye Kimya-İş

15 nisan 1974

TÜRKİYE KİMYA SANAYİİ İŞÇİLERİ SENDİKASI YAYIN ORGANI

sayı:39 yıl.4

GEÇTİĞİMİZ DÖNEMDE BİR FAŞİZM DENEMESİNİ GERİDE BIRAKTIK. SENDİKAMIZ KİMYA - İŞ EN ZOR ŞARTLARDA MÜCADELEYİ SÜRDÜRMEYE DEVAM ETTİ. ANTI-DEMOKRATİK TUTUMLARIN YAYGINLAŞTIĞI, HALKIMIZ ÜZERİNDE AĞIR BİR TERÖR VE BASKI UYGULAMASININ YOĞUNLAŞTIĞI VE İŞÇİ SINIFININ HER TÜRLÜ MÜCADELESİNİN YASAL VE YASA DIŞI YOLLARLA ENGELLENDİĞİ BU DÖNEMDE SENDİKAMIZ İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE ÇİZGİSİNDEN SAPMADI. BİR EKONOMİK ÖRGÜT OLARAK ÜZERİNE DÜŞEN GÖREVİ YERİNE GETİRMEĞE ÇALIŞTI.

13. OLAĞAN GENEL KURULUN ÖNCESİNDE KİMYA - İŞ YENİ BİR DÖNEMİN BAŞLANGICINA GELMİŞTİR. BU DÖNEM KİMYA - İŞ'E SERMAYENİN HEGOMONYASINA KARŞI, İŞÇİ SINIFININ EKONOMİK MÜCADELESİNE ÖNCÜLÜK ETMEK, SİYASİ MÜCADELESİNDE YOL GÖSTERİCİ VE DESTEKLEYİCİ OLMAK GÖREVLERİNİ YÜKLEMEDİR.

13. OLAĞAN GENEL KURUL ALACAĞI KARARLAR VE SEÇECEĞİ BU MÜCADELEYE OMUZ VERECEK YÖNETİCİLERLE KİMYA - İŞ'İN ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE GÖREVİNİ YERİNE GETİRMESİNDE EN BÜYÜK ETKEN OLACAKTIR.

4-5 MAYIS GÜNLERİNDE TEPEBAŞI KAZABLANKA SALONUNDA

GENEL KURULUMUZ TOPLANIYOR

sendikalar toplumsal gelişmeleri yönlendirecek güce erişmelidir

Toplumun ilerlemesi, emeğiyle geçinenlerin ekonomik ve siyasal alanda lâyük oldukları hak ve yetkilere sahip olabilecekleri bir düzenin sağlanması yönündeki adımlar, elbette ki daha ziyade ve hatta yalnızca işçilerin desteğiyle ve giderek öncülüğüyle güç ve gerçeklik kazanabilir. İşçilerin mesleki alanda kurup geliştirdikleri sendikalar genel ekonomik ve siyasal savaşlarının vazgeçilmez unsurlarıdır. Güçlü bir işçi sınıfı hareketi ancak güçlü ve bilinçli bir sendikacılık hareketinden geniş ölçüde kaynak bulabilir.

Ülkemizde mevcut sendikalar, çok kısa geçmişleri içinde ulaştıkları belli aşamaya rağmen kendilerinden beklenen ve böylesine önem taşıyan tarihsel sorumluluk-

larını yerine getirebilecekleri bilinç ve güç düzeyinin çok uzağında bulunmaktadırlar. Sendikacılığın bu genel durumu içinde, çoğunluğu DİSK etrafında kümelenmiş bulunan diğer devrimci ve toplumcu bir yapı gösteren sendikalarla omuzomuz yürüttüğümüz mücadeleyi üzüntüyle belirtmemiz gerekir ki yeterli saymamıza olanak yoktur. Toplumsal gelişmeye öncülük eden güçler arasında yerini alması gereken Türk sendikacılığının genel olarak ele alındığında birçok bakımlardan toplumsal gelişmenin gerisinde dahi kaldığı görülmektedir.

Bu açıdan bakıldığında Türkiye sendikacılığının önemli bir kesimini temsil etmek iddiasıyla ortada bulunan Türk-İş'in durumu tam anlamıyla dehşet verici bir

açıklıkla meydandadır. Türk İş'in izlediği politika, toplumsal, siyasal gelişmelere öncülük etmek ve siyasal iktidara işçi sınıfının çıkarlarına uygun bir yön ve hız vermek olması gerekir -ken, yalnızca mevcut siyasal iktidarların meşrebine göre ve olayların gelişimine arkadan ayak uydurarak kendilerine ve kendileriyle beraber işçilere biçim verme çabasından ibaret kalmıştır.

Bilelim ki Türk işçisi sınıf olarak ele alındığında sermayenin uydusu bir politikanın aracı olamaz. Unutmamak gerekir ki, bazı sendikalarda işçi sınıfının gerçek yönelişleriyle bağdaşmayan bir yönetim yetki sahibi olabilmişse de demokrasinin işlenmesini engellemek ve işçilerin tercihlerini saptırmak yönünde yürütü-

legelen çabaların sonucu olan bu durum geçici olmaya mahkumdur. Artık öyle bir noktaya gelinmiştir ki ne Amerika'nın sözde yardımlarıyla ne de iç ve dış sömürü çevrelerinin borazanı olan demagog politikacıların yalanlarıyla Türk işçilerinin zihinlerini çelmek mümkün olmayacaktır. Sendikacı işçi kitlesi tabanında dalga dalga büyüyen bilinçleniş, tarihin akışına karşı direnmek gafletinde bulunan sözde sendikacıları da silipt götürerek Türk işçilerinin gerçek özlem ve yönelişlerini yansıtan bir sendikacılığı oluşturacaktır.

İşte o zaman sendikalar tümüyle toplumsal gelişmelerin peşinde sürüklenen yaratıklar olmaktan kurtulacak, aksine gelişmeleri yönlendiren bir güce erişecektir.

Bu sayıdan itibaren gazetemiz,aktüel ve işçi sınıfını yakından ilgilendiren bir konuda Kimya İş üyesi işçiler arasında bir soruşturma yapma kararı aldı. Ve ilk olarak da toplu sözleşme görüşmeleri devam eden PERTRIX ve sözleşmeyi başarıyla bitiren HOECHST işçileriyle asgari ücretler ve buna karşı hükümetin tutumu konusunu görüştü.

SERMAYENİN TEMSİLCİLERİ İŞÇİ SINIFI HAKKINDA KARAR ALAMAZ

Bir işçi bir fabrikaya girdiği anda patron,yönetmeliklerle tesbit edilen asgari ücretin altında bir ücret veremez. Ülkemizde de iki yılda bir toplanması gereken bir komisyon, bu ücretleri çeşitli yörelerin geçim şartlarına göre tesbit etmektedir. Geçen senelerde tesbit edilen ücretler gördük ki artan hayat pahalılığı karşısında değil bir işçiyi ailesiyle birlikte geçindirmek,gün geçtikçe yoksullaşmasına neden oldu. Bu sene de yine komisyon toplandı. Fakat Türkiye işçi sınıfının gerçek çıkarlarını,devlet yönetiminde söz ve karar sahibi olmasını savunan DİSK bu komisyona yine çağrılmadı.

Bu konuda bir çay molasında fikirlerini aldığımız HOECHST işçileri bugün fabrikalarında asgari ücretle çalışan çok az kişi olduğunu,fakat bu şartlar altında tesbit edilmesi gereken ücretin en az 75 lira olmasını istediler. Daha bir çok teklif geldi. 100 liraya kadar çıkanların da olduğu sırada,işçi arkadaşlardan bir tanesi rakamların daha da yükselmesini şu sözlerle önledi.

" Arkadaşlar bizce ücretin azlığı ya da çokluğu önemli olmamalı. Biz burada bunu tesbit edecek değiliz. Fiyatlar ücretlerin önünde giderken ne söylesek boş. Bizim şu anda hükümetten isteklerimiz olmalı; Bir kere fiyatları dondurmalıdır. İkincisi de işçi sınıfı hakkında bir karar alınırken bize de sorulmalıdır. Bizim temsilcilerimizin de yani DİSK'in de bu komisyonda bulunması gere-

PERTRIX'Lİ KADIN İŞÇİLER DE ERKEK İŞÇİLER GİBİ DÜŞÜNÜYORLAR

kir. Fakat bizim konfederasyonumuz çağrılmadı. Kararı bizler vermediğimize göre kabul etmeyebiliriz de."

Bir diğer HOECHST işçisi ise bu konuda " sermayenin iktidarları tarafından DİSK'in muhatap kabul edilmemesi , DİSK tabanını oluşturan bizlerin de adam yerine koyulmadığımızı kanıtlar.Fakat biz varız,elbette ki bizim de bir cevabımız olacaktır. Sendikamızın ve DİSK'in bu konuda alacağı her türlü protesto kararına sonuna kadar uyarız." dedi.

Konuşmalar böyle devam ederken çay

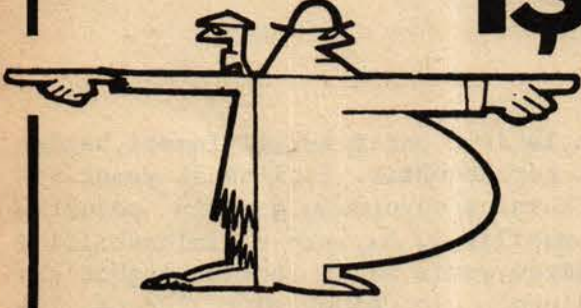
molası sona erdi ve arkadaşlardan ayrılmak zorunda kaldık.

Ertesi gün öğlen tatilinde konuştuğumuz Pertrix işçileri hemen hemen aynı görüşteydiler. Ancak zaman uzun olduğu için,daha önemli konulara da parmak basabildiler. Asgari ücret konusunda ortalama 90 lira civarında istekleri var.Fakat esas önem verdikleri nokta hükümetin işçi sınıfına karşı tutumu. Bu konuda bir işçi arkadaş " 14 Ekimde CHP' ye programı işçi sınıfının çıkarlarına en yakın parti olduğundan,kendi partimiz olmadığını bile oy verdik. Hiç değilse eski iktidarlar gibi açık açık sermayeyi savunmuyor,demokrasinin sınırlarını genişleteceğini,genel af çıkaracağını,işçi ve yoksul halktan yana çalışacağını söylüyordu. Ama daha ilk icraatında gördük ki,bizim sınıfımız için hayati bir konuda,bizim temsilcimiz DİSK'i tanıma yolunda bir çaba sarfetmiyor . Yani eski iktidarların kararlarını aynen uyguluyor. Sermayenin temsilcileriyle işçi sınıfının pazarlığını yapıyor . Olmaz böyle şey. Bizim hakkımızdaki kararı biz vermeliyiz. Bu hareketin protestosu konusunda sendikamızın ve DİSK'in alacağı kararlara uyacağız." dedi . Bir diğer grup işçi arkadaş ise meseleye daha başka bir açıdan baktılar. Ve şöyle dediler: "Biz işçi sınıfının meselesinin yalnızca ücret olduğunu düşünmüyoruz. Sendikamız ve DİSK bize seçimler de CHP'yi desteklememizi söylediler.Des tekledik. Bugünkü iktidarı bundan önceki iktidarlarla bir tutmuyoruz. Ama bi-

PERTRIX İŞÇİLERİ SORULARA CEVAP VERİRKEN

ÜCRETLER ARTIYOR FAKAT İŞÇİLER YOKSULLAŞIYOR

Fiyat artışları toplumun bütün kesimlerinde, üniversitelerde, çeşitli toplantı ve konferanslarda, basında tartışma konusu olmaya devam ediyor. Bu ara yeni zamlar geliyor yani fiyatlar da yükselmeye devam ediyor. Gerçekte, hayat pahalılığında diğer ülkeler arasında başta geliyoruz. 1974 yılında da fiyat artış hızının % 15'in üstünde olacağı tahmin ediliyor.

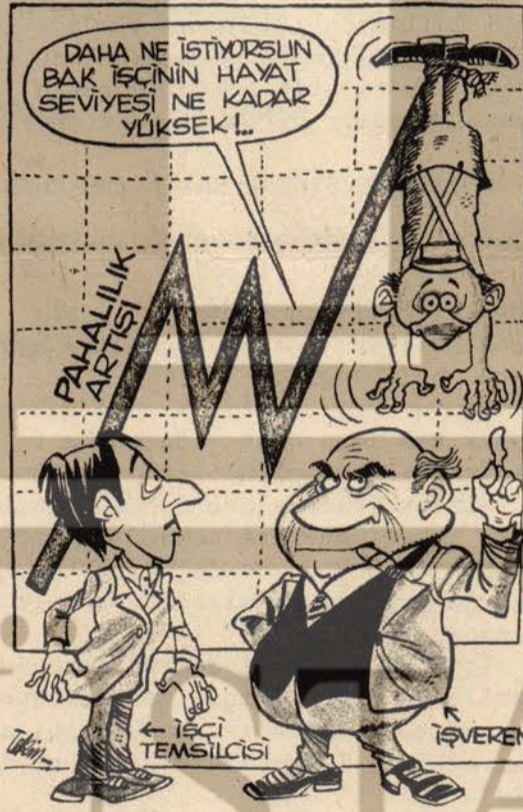
Fiyat artışlarının en önde gelen sonucu paranın satın alma gücünün düşmesidir. Başka türlü söyleyecek olursak, aynı miktarda parayla - fiyat artışlarından sonra - daha az yiyecek, daha az giyecek alınabilir. Bu gerçeğe yaşamımızda çok sık tanık oluruz. Söz gelişi, yaşlılar eski günlerden söz ederken "o zamanın parasıyla" derler "o günlerin 5 lirasıyla neler alınırdı neler" derler. Arkadaşımızdan, eşimiz dostumuzdan şu sözleri çok duymuşuzdur: "4-5 yıl önce şimdi aldığım paranın yarısını alırken geçinmek çok daha kolaydı." Bu sözlerin altında yatan gerçek, ülkemizdeki hızlı fiyat artışları nedeniyle paranın satın alma gücünün her yıl biraz daha düşmesidir.

Fiyat artışlarından en fazla zarar görenlerin başında işçi sınıfı gelir. Şimdi bu söylediğimizi biraz açıklayalım. İşçiler toplu sözleşmeler yoluyla çeşitli zamlar alıp ücretlerini arttırmırlar. Başka bir deyişle ücret olarak ellerine geçen paralar çoğalır. Ama bu, madalyonun bir yüzüdür. Yalnızca bu duruma bakıp karar vermek yanlıştır. Önemli olan ücret olarak işçilerin eline geçen paranın satın alma gücüdür. Başka bir deyişle, önemli olan ücret olarak işçilerin eline geçen paranın artması değil, bu artan parayla alınabilecek malların eksildiği yada çoğaldığıdır.

Eğer ücretler fiyatların gerisinde kalıyorsa, yani fiyatlar ücretlerden daha hızlı artıyorsa ücret olarak işçilerin eline geçen paranın satın alma gücü düşüyor demektir.

İşte bu nedenle iki tür ücretten söz edilir. İşçilerin işgüçlerini işverenlere kiralayarak elde ettikleri para; buna PARASAL ÜCRET denir. Bu paranın - işçilerin tükettikleri mallar karşısındaki satın alma gücüne de GERÇEK ÜCRET denir.

Şimdi bu söylediklerimizi bir örnekle açıklayalım. 25 lira gündelik ücretle çalışan bir işçi düşünelim. Bu işçi % 100 ücret zammı alıp gündeliğini 50 liraya çıkarsın. Böylece işçinin PARASAL ücreti artmış oldu. Ücret artışının hemen ardından işçinin aldığı ekmeğin fiyatı 100 kr.'dan 200 kr.'a, peynirin kilosu 10 liradan 20 liraya, ayakkabının fiyatı 100 liradan 200 liraya, ev kirası 300 liradan 600 liraya, bindiği dolmuşun ücreti 100 kr.'tan 200 kr.'a çıkmış olsun. Başka bir deyişle işçinin tükettiği mal ve hizmetlerin fiyatları da %100 artsın. Bu durumda işçinin gerçek ücretinde bir artma olmadı. İşçi yerinde saymış oldu.

Çok hızlı fiyat artışlarının olduğu dönemlerde işçilerin parasal ücretleri artsa bile - fiyatlar daha hızlı arttığından - gerçek ücretler düşer. Gerçekte bunun anlamı işçilerin YOKSULLAŞMASI DIR.

Yıllar	Parasal Ücret	Gerçek Ücret	Gerçek Ücrette Yıllık Değişme Yüzdesi
1963	100,0	100,0	
1965	120,6	111,2	4,5
1967	144,2	120,1	3,5
1969	179,1	136,5	8,3
1970	197,3	137,6	0,8
1971	219,5	130,8	-5,1
1972	245,0	128,9	-1,4
1973	282,4	124,0	-3,9

Yukarıdaki tablo, bu konuyla ilgili olarak geçtiğimiz yıllarda Türkiye işçi sınıfının durumunu göstermektedir. Buna göre, 12 Mart rejiminin etkin olduğu, sermayedarların gemi aziya aldığı son üç yılda işçilerin parasal ücretleri artıyor olmasına karşılık hayat pahalılığı daha fazla artmış ve sonuçta gerçek ücretlerde yaklaşık % 10 oranında düşme olmuştur. Daha açık bir deyişle işçiler, son üç yılda 1970 yılına göre % 10 gelir kaybına uğradılar yani yoksullaştılar.

Başta işçiler olmak üzere, diğer emekçiler, yoksul köylüler fiyat artışlarından olumsuz yönde etkilenip yoksullaşırken işverenlerin kârları rekor düzeye ulaştı.

Gerçekten fiyat artışları işverenler için bir çeşit PARA YARDIMI, işçiler için ise bir VERGİDİR. İşçilerden işverenlere gelir transferidir.

Fiyat artışları sömürücü sınıflarla sömürülen sınıflar arasındaki eşitsizliği daha da arttırır. İşverenlerle işçiler arasındaki eşitsizliği işverenler lehine ve işçiler aleyhine bozar.

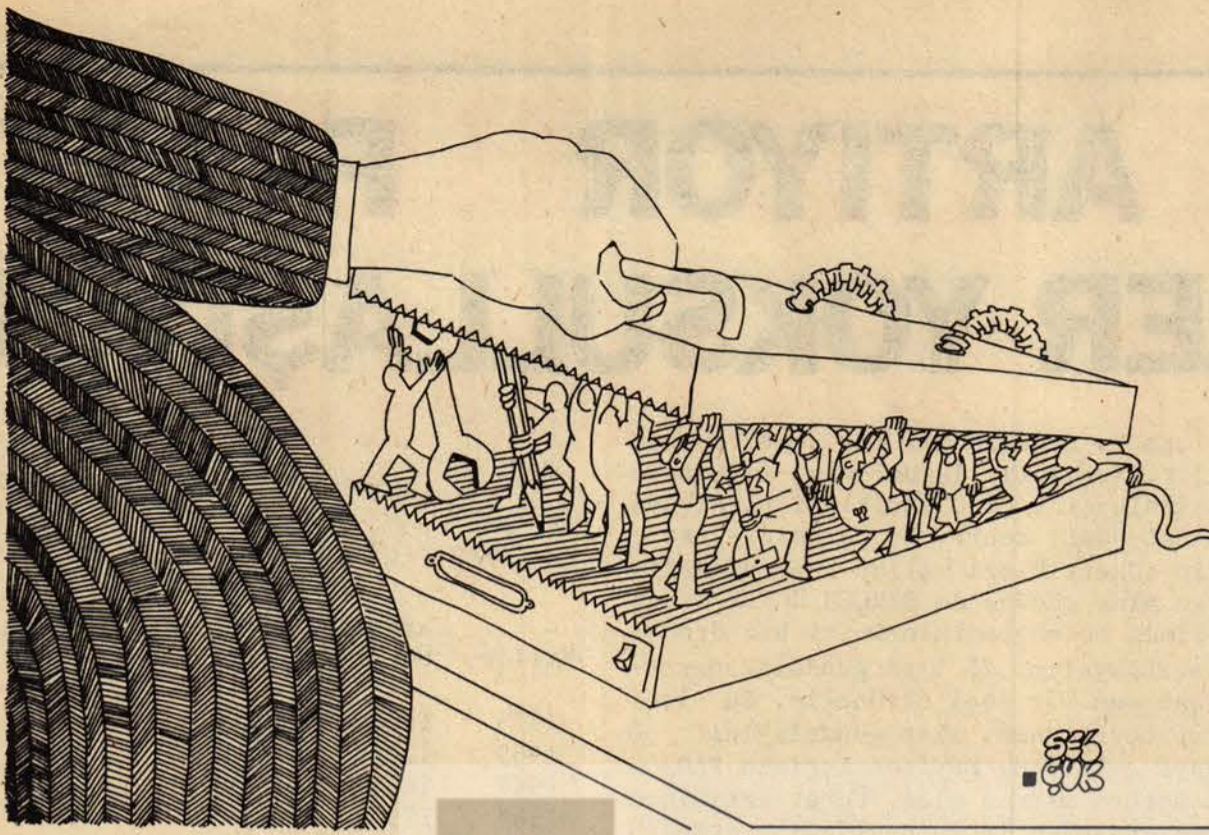
Fiyat artışlarının nedenlerini iyi kavramak gerekir. Fiyat artışları olduğu için ülke ekonomisinin işleyişi, çalışması bozulmaz. Ülkenin ekonomik sistemi temelden sakat olduğu için ekonominin işleyişi bozuk olduğu için fiyatlar artar. Fiyat artışlarının nedeni işverenlerin aşırı kâr yapma hırsıdır. Özel mülkiyete dayalı kapitalist sistemdir.

liyoruz ki işçi sınıfı olarak insanca yaşamak istiyorsak, Devlet yönetiminde söz ve karar sahibi olmalıyız. Asgari ücret komisyonuna DİSK'in çağrılmaması normaldir. DİSK devrimci bir kuruluştur İşçi sınıfının ekonomik hak ve özgürlüklerini sermayedarlara karşı savunmak amacıyla çalışır. Eh, bu durumda, işveren temsilcileriyle, onlardan pek farkı olmayan Türk-İş'le elbetteki aynı masaya oturmayacaklardı bizi. Konfederasyonumuzu, dolayısıyla bizleri hesaba katmayan bu uygulamaya karşıyız ve Rınıyoruz Sendikamızın alacağı her karara katılacağız. Fakat görüldüğü gibi meselemiz ekonomik olmaktan çıkmıştır. Bu yüzden mücadelelerimiz, devlet yönetiminde söz sahibi olmaya yönelik bir mücadele olmalıdır."

HOECHST İŞÇİLERİ ASGARİ ÜCRET KONUSUNDA " SENDİKAMIZ KİMYA - İŞ VE DİSK'İN ALACAĞI HER TÜRLÜ KARARA UYARIZ" DEDİLER.

İŞGÜCÜ

İŞGÜCÜNÜN DEĞERİ NASIL HESAPLANIR ?

Geçen sayılarımızda metallerin değerlerinin nasıl ölçüldüğünü enine boyuna açıklamıştık. Metallerin değeri üretimle ilgili için gerekli emek miktarı ile ölçülü yordu. Bir metanın değeri söz konusu olunca kabaca şöyle düşünebiliyorduk: "Bu metanın içinde şu kadar saatlik emek var "... İki metayı karşılaştırırken de aynı düşünüyorduk: " Bu meta, ötekilerden daha değerli. Çünkü bunda - mesela üç saatlik emek var, ötekinde ise - mesela - bir buçuk saatlik..."

Ancak burada belirtmemiz gereken önemli bir nokta var: Metallerin değerlerini ölçtüğümüz emek , hangi emektir ?

SOSYAL EMEK NE DEMEKTİR?

Metallerin değerini oluşturan, onların değerini belirleyen, ölçmemizi sağlayan emek hangi emektir? Ahmet'in, Mehmet'in, Leyla'nın, Ayşe'nin emeği mi? Hünerli işçinin, acemi işçinin, usta işçinin, çocuk işçinin, ihtiyar işçinin , genç işçinin emeği midir ?

Hayır.

Sorunun kestirme cevabı şöyle : ORTALAMA EMEK. Bunu biraz açalım. Bütün yurttaki çeşit çeşit işçi var. Hünerlisi, hünersizi, acemisi,ustası , bilgili olanı, bilgisizi var. İşte burada sözünü ettiğimiz emek,bütün bu işçilerin emeğinin ortalamasıdır. Buna "SOSYAL EMEK" diyoruz.

Sosyal emeğin, işçi sınıfının bilimine uygun tanımı şöyledir : Ortalama bir işçilikle, ortalama bir ustalık düzeyinde, o ülkedeki teknik gelişmenin ortalamasını temsil edecek makinelerle ortaya çıkan emeğe " Sosyal Emek" denir.

Bütün metallerin değeri işte bu emek tanımına uygun olarak hesaplanır. Fiyat ise, metallerdeki sosyal emek miktarının para ile söylenişinden ibarettir.Sözgelimi bir saatlik sosyal emek taşıyan bir metanın fiyatı 12 lira ise, ortalama emek bir saatte 12 liralık değer yaratıyor demektir.

Biz bu yazı dizisinde konuyu önce örneklerle anlatmak istiyoruz. Bu bakımdan yukarıda verdiğimiz örneği hatırlamamızda tutalım : Sosyal emek bir saat içinde 12 liralık değer yaratıyor diyoruz.

Kapitalist sömürüyü anlatırken bu örneği kullanacağız. Ancak sömürüyü (Artık değeri) anlatmaya geçmeden önce bir de işgücünün fiyatını, yani ücretin nasıl hesaplandığını öğrenmemiz gerekecek.

İŞGÜCÜNÜN DEĞERİ NASIL HESAPLANIR

İşgücünün de bir meta olduğunu öğrenmiştik. Onun da değeri, yada para ile söylersek fiyatı (ücret) tıpkı öteki metalar için yapılan hesaplara uygun olarak belirlenir.

İlkin bizim sattığımız ve sahip olduğumuz tek meta olan "İşgücünün fiyatı - nın" nasıl hesaplandığını görelim.

Bizler işvernelere işgücü satmaktayız. Yukarıdan beri söylediğimize uygun olarak işgücünün de değeri bütün metaların değerinin hesaplandığı usulle hesaplanacaktır.

İşgücünün değeri nedir? İşgücünün değeri,onun üretimi için gerekli sosyal emek miktarı kadardır. Sorularımıza devam edelim: İşgücünün üretimi ne demektir?

İşçi işgücünü patrona satmaktadır. Bir işgücünün sonunda,işçiden bir şeyler eksilmekte,gücü azalmakta hatta tükenmektedir. Öyleki,akşama doğru artık işgücü satamaz duruma gelmektedir işçi. Öyleyse işçinin yeniden işgücü satacak duruma gelmesi için işçiye ne gerekiyor sorusunu cevaplarsak,işgücünün değerini hesaplamamız iyice kolaylaşır.

Bilindiği gibi bir işgünü sonunda yeniden işgücü satacak hale getirilmesi

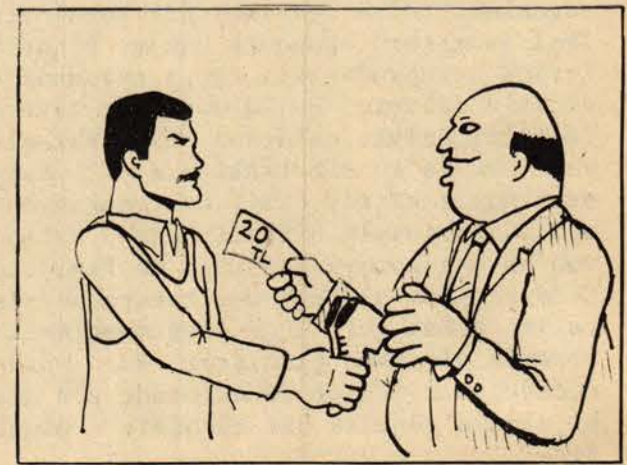
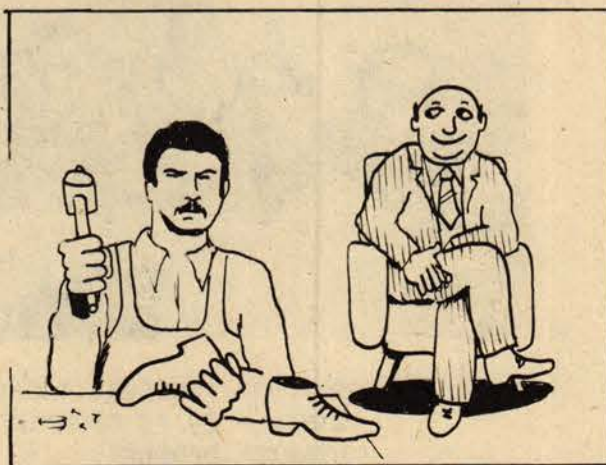
için,işçinin barınması,giyinmesi,beslenmesi gerekecektir. İşçi ancak yemek yiyip karnını doyurduğu,giyinip soğuktan korunabildiği, barınıp dinlenebildiği takdirde,yarın sabah yeniden işgücü satabilecek hale gelmektedir. Ayrıca işçi öldüğü takdirde,onun yerine işgücü satabilecek yeni satıcıların ortaya çıkması zorunludur, yani işçi dölünü de devam ettirmelidir. Öyleyse yalnız işçinin beslenip,barınıp,giyinmesi yetmez, çoluk çocuğunun da beslenip barınması , giyinmesi gerekecektir.

Sonuç olarak işçiye ve çoluk çocuğuna yarın yeniden işbaşı yapabilmesini

sağlayacak olan ihtiyaç maddelerini bulmalıyız. Genellikle bu şöyle hesaplanmaktadır: Bir işçi ve ailesi bir yılda ne kadar ekmek,ne kadar et,ne kadar yumurta,yağ,süt,peynir,sebze,pirinç kullandıysa, bu kadarını sağlamak zorundadır. Ayrıca giyim kuşam için neler ve ne kadar gereklidir. Barınması için ödemesi gereken kira ne kadar dır... Bunlar tek tek sayılır. Bu sayılanların tümünün değerinin,bir güne düşeni,işgücünün değeri olacaktır. Değeri para ile söylediğimizde buna fiyat denildiğini belirtmiştik. Buna göre işçinin yarın yeniden işbaşı yapmasına yetecek kadar ihtiyaç maddelerinin fiyatları toplamının,bir güne düşeni de işgücünün fiyatını belirleyecektir.

Biraz karışık görünen bu sözlerimizi bir örnekle açıklayalım: Diyelim ki iş-

ÜMÜZÜN DE BİR DEĞERİ VARDIR

bu değer yarattığımız emeğin değerinden azdır

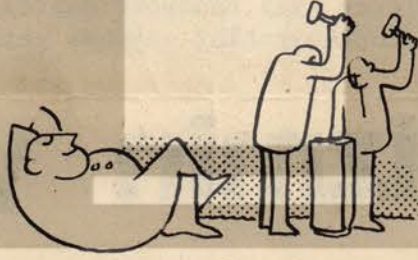
çinin ihtiyacı olan maddeleri sıraladık. Günde üç ekmeğe 3 lira, Ayda bir kilo etten, günlüğe düşeni 1 lira, yılda iki çift pabuçtan günlüğe düşeni 75 kuruş, ayda 240 lira kiradan günlüğe düşeni 8 lira... gibi yazdık ve diyelim ki bütün ihtiyaçları sıralayıp fiyatlarını topladık ve günde 20 lira bulduk. Bu işgücünün fiyatıdır. İşveren, metalleri nasıl değerlerine uygun olarak satın alıyorsa işgücü adlı metayı da işte böyle değerini "tam" olarak verecek ve öyle satın alacaktır.

Burada gözden kaçırmamız gereken nokta işgücünün fiyatının nasıl belirlendiğidir. Yani sermayedar sınıfın sömürsünü ararken, eğer onun sömürsünü işgücünün değerini ödememektedir şeklinde özetlersek bu yanlış olacaktır. Hele hele bizim bu örnekte ele aldığımız sermayedarı işgücünün değerini tam ödeyen bir işveren gibi almamız, konuyu iyi anlamamız için yararlıdır.

Özetlersek sermayedarın sömürsü, işgücünün değerini ödemesi sırasında ortaya çıkmaz. Onun işgücünün değerini (yani işçinin yarın yeniden işbaşı yapabil-

kacaktır. Biraz mübalağa ile diyebiliriz ki patron sözümüzün tam bu noktasında kendini haklı olarak "namuslu, hak yemez" birisi olarak görebilir.

Bu bölümü bağlarsak, işgücünün fiyatı yani ücret işçinin yarın yeniden işbaşı yapmasına elverecek kadar ihtiyaç maddesini satın alabileceği bir paradır. Bütün metaller gibi işgücü adını verdiği bizim metanın fiyatı da (yani ücret) işte böyle hesaplanır.

Ve biz artık değeri anlattığımız bu yazı dizisinde, işverenin, işgücünün değerini tam olarak ödediğini varsayacağız.

PARA NASIL ÇOĞALIR?

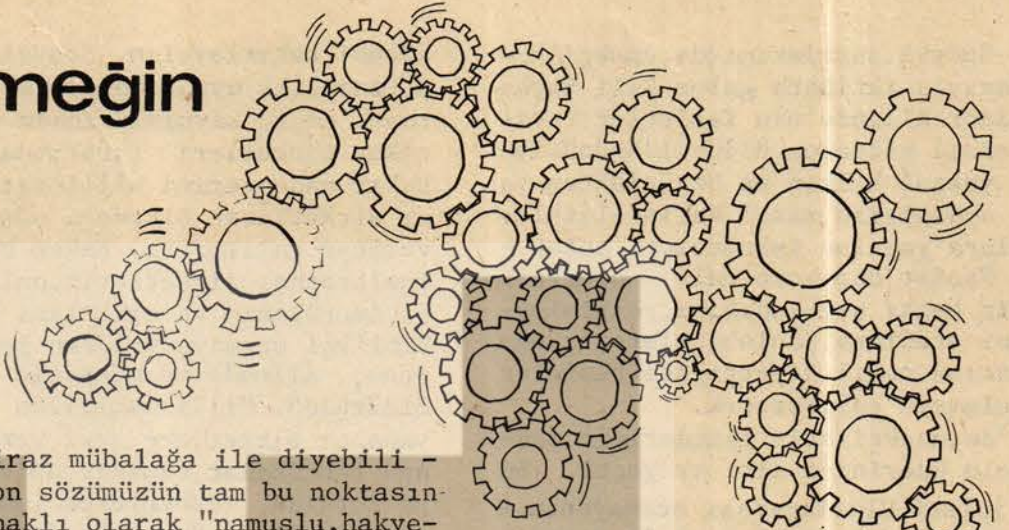
Bir parababası ele alalım. Diyelim ki cebinde çok parası var. Nereden gelmiş olursa olsun, nasıl kazanmış olursa olsun. Şimdilik bununla ilgilenmeyeceğiz.

Şimdi artık, artık değerinin nasıl doğduğunu, sömürünün - işçi sınıfının biliminde kullanılan anlamıyla: sömürünün - nasıl ortaya çıktığını izleyebiliriz.

Bu para babası, elindeki serveti, parayı çoğaltmak istiyor. Küpe koyup toprağa gömse para artmayacaktır, güneşe serse artmayacaktır. Paranın artması için başka bir yol bulmalıdır. Buna parayı sermaye haline getirmek diyoruz. Paranın çoğalması için onun işletilmesi, yani sermaye haline getirilmesi zorunludur. Parababası, patron olmak, sermayedar olmak zorundadır.

Yani patron, pazardan bazı metalleri satın almalı ve bu metalleri yeniden sattığı zaman parası artmalıdır, sermaye yeniden sattığı zaman parası artmalıdır, sermaye yeni sermayeler doğurmalıdır, patronların diliyle söyleyelim: Patron kâr etmelidir.

Bu nasıl olacak? Diyelim ki patron parasını arttırmak için "pamuk ipliği" yapmaya karar verdi. Gerçekten de pamuk ipliği bir metadır, alıcısı ve satıcısı vardır. Nitekim bu işi yapan patronlara da gerçek hayatta raslıyoruz ve bal gibi bu işi yapıp sermayelerini art-

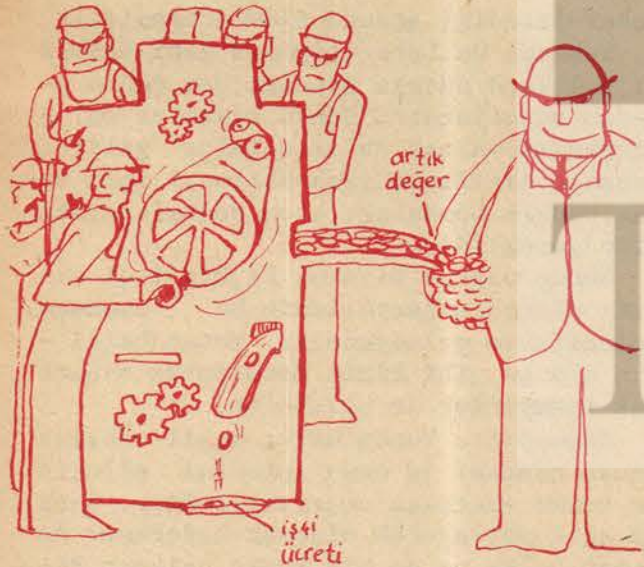

tırıyorlar. Öyleyse bizim örnek olarak aldığımız yeni patronun da bu yolu izlemesi mümkün.

Patron, pamuk ipliği yapmak için pazardan üç meta satın alacaktır: Makinalar (Pamuk ipliği yapacak aletler), Hammadde (pamuk) ve işgücü...

Bu üç metayı alan patron onları bir araya getirecek, işçi çalışarak makinada pamukları iplik haline getirecektir. İşçi ücretini alıp gidecek, patron da ortaya çıkan iplikleri satacak ve kâr edecektir.

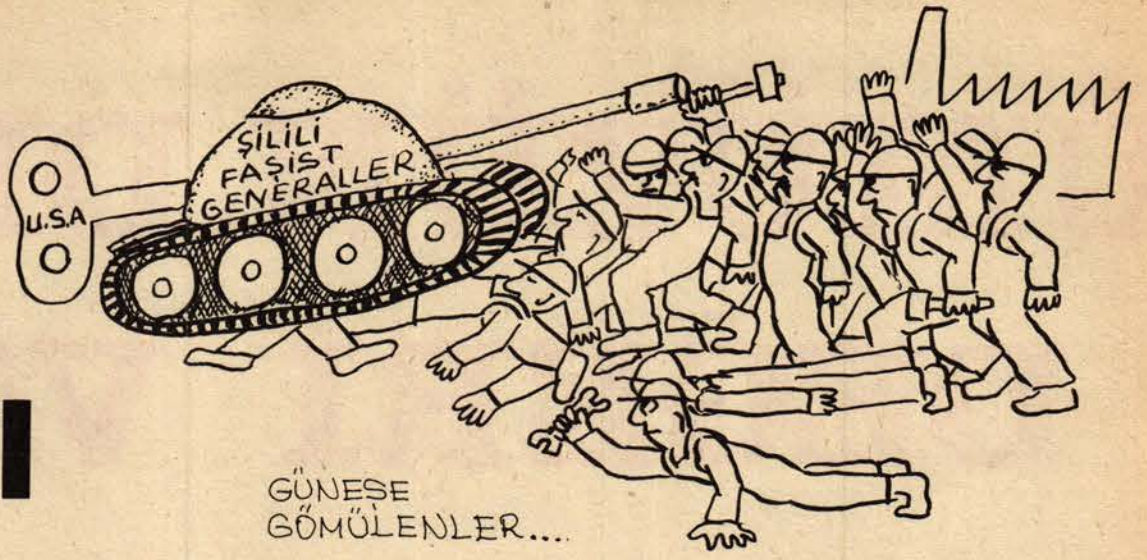
İşte sömürü de tam bu noktada ortaya çıkacaktır. Önümüzdeki sayıda bu konuyu ele alacağız ve Artık Değeri öğrenmeye ayırdığımız bu yazı dizisini böyle tamamlayacağız.

mesi için kendisine gereken ihtiyaç maddelerini alabileceği kadar bir ücreti) işverenin "tam" olarak ödediğini varsayabiliriz. Sömürü daha sonra ortaya çı-

ŞİLİ'DE EMEKÇİ AVI YOĞUNLAŞTI

Daha önceki sayılarımızda, emekçilerin oylarıyla iktidara gelen Şili Başkanı Salvador Allende'nin faşistler tarafından nasıl gaddarca öldürüldüğünü, işçilerin yoksul halkın ve özgürlükten yana olan aydınların nasıl katledildiklerini, onlara yapılan işkenceleri anlatmıştık. Faşist cuntanın halk üzerinde nasıl bir baskı uyguladığını, yüzbinlerce insanı stajlara, hapishanelere, işkence adalarına nasıl kapattığını resimlerle belgelemeye çalışmıştık.

Şili'de, emekçilerin iktidarının devrilmesinin üzerinden altı ay geçti. Bu sürede, ipleri Uluslararası sermayenin elinde olan faşist cuntanın halk üzerindeki baskısını nerelere vardırıldığını, özgürlüğüne kavuşmak üzere olan bir ülkenin tekrar nasıl tutsak edilebildiğini göreceğiz.

Evet, bugün olanları anlatabilmek için biraz geriye dönelim. Yani Şili'li işçi sınıfının ve yoksul halkın insanca yaşama kavuşmak için verdikleri mücadeleyi, kendilerini yönetecek insanları kendi elleriyle iktidara getirdikleri

dönemi hatırlayalım. Sosyalist Başkan Allende, ilk uygulama olarak Şili'nin temel geçim kaynaklarından olan ve Amerikan şirketleri tarafından işletilen Bakır madenlerini millileştirmiş, yabancı şirketlerin ülkedeki sömürsüne son vermeye çalışmıştı. Fakat bu uygulama uluslararası şirketlerin, onların ağababası Amerikanın ve çıkarları sarsılan işbirlikçi sermayedarların işine gelmedi. Sonuç, Allende ve mücadele arkadaşları öldürüldü. Millileştirilen kaynaklar yabancı şirketlere geri verildi. Direnen fabrikalar, okullar, üniversiteler topa tutuldu. Yüzbinlerce insan tutuklandı, öldürüldü. Bu arada faşist cunta demeciler vererek artık halkın özgürlüğe ve mutluluğa kavuştuğunu iddia ediyordu. Fakat son gelen haberlere göre durum hiç de cuntanın söylediği gibi değil. İşçi kesiminde işsizlik ve açlık hızla artıyor. Binlerce insan ya öldürülüyor ya da hapishanelerde işkenceler altında yatıyor. Cuntadan kaçabilmek için hergün binlerce kişi, pasaport dairelerinin önünde uzun kuyruklar meydana getiriyor.

Hergün yüzlerce kişi, hiç bir iz bırakmadan ortadan kayboluyor. Tutuklananların nereye götürüldüğünü kimse bilmiyor. Yalnız zaman zaman nehirlerden yığınla insan cesedi çıkartılıyor. Ya da şehir yakınlarında bir çöplükten, köpekler tarafından parçalanmış insan parçaları toplanıyor. Bunlar ortadan kaybolanların nereye gönderildiği hakkında bilgi sahibi olmayı kolaylaştırıyor.

Bu altı aylık faşist yönetimde, fabrikalarda çalışma saatleri ve çalışma temposu arttırıldı. Ücretler düşürüldü. Artan hayat pahalılığı karşısında halk çaresiz. İşçiler için cuntanın uygulama sına karşı çıkmak imkansız. Ya insanlık dışı çalışma temposuna razı olacaklar, ya karşı çıktıkları için işkenceden veya kurşuna dizilerek ölecekler, ya da bir zindan köşesinde çürüyüp kalacaklar.

İşte Şili'li emekçi kardeşlerimizin içinde buldukları son durum bu. Fakat Şili'li emekçi kardeşlerimiz faşizmi ezecekler, mutlaka kendi güçlü elleriyle insanın insan tarafından sömürülmediği bir düzeni kuracaklardır.

emperyalizmin yeni oyunları

SERMAYE HALKLARI BİRBİRİNE DÜŞMAN EDİYOR

Son günlerde üzerinde en çok konuşulan, gürültüler çıkartılan konulardan bir tanesi hiç şüphesiz Yunanistan meselesi. Biz bu güne kadar bu konuyu hep hakim sınıfların ve sermayenin sözcülüğünü yapan gazetelerden izledik. Eylemlerini de, yani "Palikaryaya ihtar mitingini" de yine, sermayenin istediği gibi kullandığı ve örgütlediği sağcı kuruluşlar düzenledi. Ve halkın milliyetçi duygularını sömürerek sermayenin tezgahladığı bu oyuna yüzlerce kişiyi de alet ettiler. Evet şimdi Yunanistan olayına bir de kendi gözlerimizle yani işçi gözüyle bakalım.

Biz biliyoruz ki; Yunan halkı uzun senelerdir özgürlüğü için mücadele etmekte, bu uğurda nice şehitler vermektedir. Bundan çok kısa bir süre önce de karınları Amerika ve onun Yunanistan'daki işbirlikçileri tarafından doyurulan faşist bir yönetim, emekçilerin haklarını boğazlayarak iktidara zorla el koymuştu. Hemen arkasından gördük ki, Yunanistan bir iki ay gibi kısa bir zamanda Avrupanın en pahalı ülkelerinden biri haline geldi. Faşist cunta bir taraftan ülkeyi Onasis, Niarkos gibi sermayedarlara ve yabancılara peşkeş çekerken, diğer taraftan da bu uygulamalarına karşı çıkan, demokrasi ve özgürlükten yana halk üzerinde faşist uygulamalara girişti. İşçiler,

öğrenciler ve aydınlar yığınlar halinde öldürüldü, hapsedildi, işkenceler yapıldı. Fakat halk yapılan baskılar ve ekonomik boğuntu yüzünden bir patlama noktasına gelince, Faşist Cunta halkın dikkatini başka bir yere kaydırmayı düşündü ve başardı da. Halkın faşizme olan öfkesini bir başka halka yönelttiler. Bu, hem Yunan cuntasının, hem Yunan sermayedarlarının hem de emperyalist güçlerin işine geldi. Tezgahlanan oyun bizim sermayedarlarımız tarafından da rağbet görünce mesele kalmadı. Halkları halklara düşürmek emperyalizmin bir çok ülkede uyguladığı bir yöntemdir. Bir Türk Yunan savaşından en fazla yararı, hiç şüphesiz ekonomileri masum insanların kanlarıyla beslenen emperyalist ülkelerin silah patronları görecektir. Ülkeler arasında silahlanma yarışının hızlanması demek, silah endüstrisi kârlarına yeni kârlar eklemek demektir. Ülkemizde de emperyalizmin bu oyununa bilerek katılan sermaye sınıfı halkımızın ulusal duygularını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmış

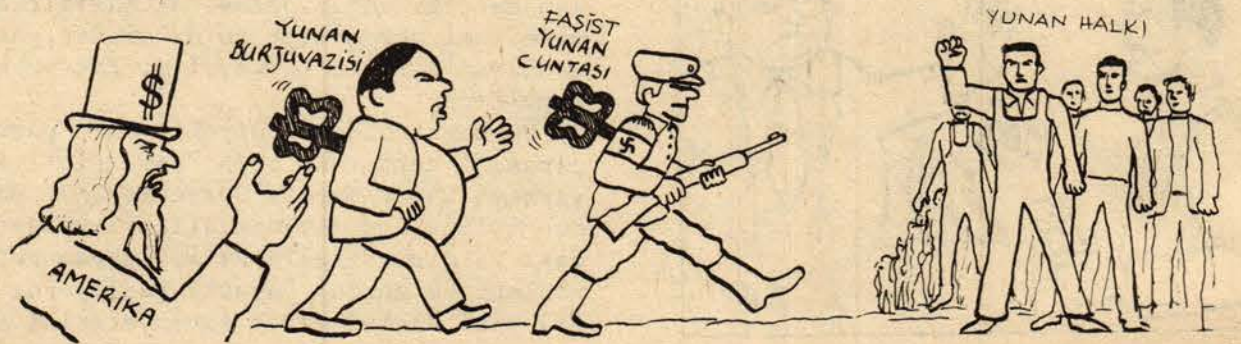
fakat istediği sonucu elde edememiştir.

Yukarda da bahsettiğimiz gibi halkları halklara düşman edenler, her çağda egemen sınıflardır. Çünkü savaş ve saldırganlık yalnız onların işine gelir. Sermaye sınıfının yaşayabilmesi için savaş, napalm bombaları, atom bombaları, kan ölüm gereklidir.

Sonuç olarak diyoruz ki, biz işçi sınıfı olarak emperyalizmin bu oyununa gelmedik ve gelmeyeceğiz. Yunan halkının olduğu gibi bizim hedefimizi şaşırtmak isteyenler de bilsinler.

Düşmanımız Yunan halkı değil faşist Yunan cuntası ve onun iplerini ellerinde tutan Amerikan emperyalizmidir. Daha da açık söyleyecek olursak hedefimiz ne Yunan halkı ne de bir başka halktır. Bizim kavgamız insanca yaşama kavgasıdır. Düşmanımız da Emperyalizm ve onun her ülkedeki işbirlikçileridir.

Biz işçiler Dünyamızın, bütün insanların bir arada ve kardeşçe yaşayabilecek olanaklara sahip olduğunu, halkların kardeşliğinin bozulması ve birbirleriyle dalaşmasında hangi sınıfların çıkarı olduğunu biliyoruz.

1 MAYIS

DÜNYA İŞÇİLERİNİN

KARDEŞLİK VE DAYANIŞMA

BAYRAMIDIR

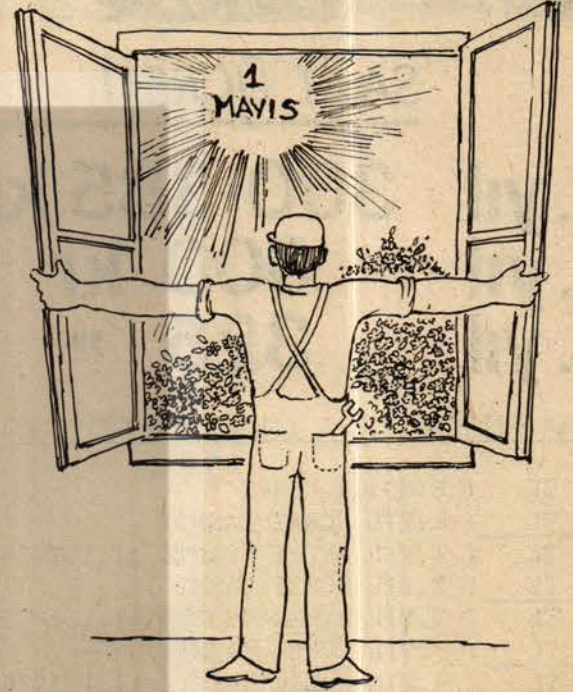
BU GÜNÜ DÜNYA GETİRDİ
YARINI BUGÜNLER HAZIRLIYOR

1 MAYIS 1886'DA GÜNLÜK ÇALIŞMA SAATLERİNİ SEKİZE İNDİRMEK İÇİN, HEP BİRLİKTE HAREKETE GEÇEN İŞÇİLER AMERİKA DA SİLAH VE BOMBAYLA KARŞILANDILAR. AMA GREV GENİŞLEDİ. YALNIZ ŞİKAGO'DA SEKSEN BİN İŞÇİ HAREKETE GEÇTİ. GREVE KATILANLAR ALTIYÜZBİNİ GEÇTİLER. PATRONLAR DA DİRETTİLER. ÇÜNKÜ GÜNDE 15 16 SAAT İŞÇİ ÇALIŞTIRIP YARATTIĞI DEĞERLERE EL KOYMAK 8 SAAT ÇALIŞTIRMaktan çok daha fazla kâr bırakıyordu. POLİSLERİ İŞÇİLERE SALDIRTILAR. SENDİKACILAR VE İŞÇİ LİDERLERİ YAKALANDI. 4 İŞÇİ İDAM EDİLDİ. AMA 1 MAYIS 1886'DA BAŞLAYAN HAREKET, VURU - LUP ÖLDÜRÜLENLERLE VE İDAM EDİLENLERLE DURDURULAMADI. DÜNYA İŞÇİLERİ AMERİKA'DAKİ KARDEŞLERİNE DESTEK OLMAK İÇİN ALMANYA'DA, İNGİLTERE'DE, FRANSA'DA DAYANIŞMA GREVLERİ İLAN ETTİLER. GÖSTERİLER DÜZENLEDİLER. İŞÇİ

SINIFININ BÜTÜN DÜNYADA BİRLİK OLDUĞUNU İSPAT ETTİLER. BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİNİN KARDEŞ OLDUĞUNU İLAN ETTİLER SONUNDA HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ, PATRONLAR, BOYUN EĞMEK ZORUNDA KALDILAR. 8 SAATLİK İŞ GÜNÜNÜ KABUL ETTİLER.

ŞİMDİ BİZ, İŞYERLERİMİZDE GÜNDE 15 16 SAAT YERİNE 8 SAAT ÇALIŞIYORSAK BUNU 1886'DA ŞİKAGO'DA ÖLEN İŞÇİ KARDEŞLERİMİZE BORÇLUYUZ. BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİNİN, BU HAREKETTE BİRLİK VE BERABERLİK İÇİNDE OLMASINA BORÇLUYUZ BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİNİN KARDEŞLİK VE DAYANIŞMA ANLAYIŞINA BORÇLUYUZ. İŞTE BU YÜZDEN 1 MAYIS, 1889'DA BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİNCE KARDEŞLİK VE DAYANIŞMA BAYRAMI OLARAK KABUL EDİLDİ.

BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİNİN BAYRAMI KUTLU OLSUN.

DÜNYA BANKASI

"kalkınma hızınızı düşürün" DEDİ

Geçtiğimiz ay içinde Dünya Bankası Ecevit Hükümetine gönderdiği bir raporda Türkiye'nin gelişebilmesi için şu önerilerde bulundu.

1. Türkiye tarım kesimine daha çok ağırlık tanıyarak bu kesimin geliştirilmesi için daha çok kaynak ayırmalıdır.
2. Türkiye ithalatını (dışardan mal alma) tümüyle libere etmelidir. (Serbest bırakmalıdır.)
3. Türkiye tüketime yönelik mal ve hizmetlerin üretiminin artmasına öncelik vermelidir.
4. Türkiye, toplam yatırımlar içinde sanayi yatırımlarının payını azaltmalıdır.

Yukarıda gördüğümüz gibi, Dünya Bankası Türkiye'ye kalkınması için bu nasihatlerde bulunuyor. Bankanın bu teklifi neden yaptığını anlamak için yazının içindeki sözlüğü okumamız yeterlidir. Ancak biz bunu biraz açıklayalım.

Geri kalmış bir ülkeye "tarıma ağırlık ver ne demektir? Bu "sen tarım ürünleri üret, sanayileşmeye falan boş ver, sana lazım olan ağır sanayi ürünlerini biz üretir, sana pahalı pahalı satarız, sen bizim hammadde kaynağımız olarak kal" demektir. Yani o ülkenin gelişmesini engellemek ve dışa bağımlılığını garanti altına almaktır.

"İthalatını libere etmek" ise açıkça "Türkiyeyi bir serbest pazar haline ge-

tirmek, dışarıda işlenen maddeleri ülkemize kolaylıkla sokmak, böylece çarpık da olsa eksik de olsa, yeni yeni filizlenmeye başlayan sanayimizi meyva vermeden yok etmek" anlamına gelir.

"Tüketime yönelik üretimin yapılmasını" önermek ise, o ülkeyi tam anlamıyla dışa bağımlı kılmak demektir. Yani biz makina üreten makinaları yapan ağır sanayimizi kuracağımıza bu makinaları kapitalist ülkelerden satın alacağız. Bu makinalarda giyim eşyaları, lüks tüketim maddeleri, yiyecek içecek, ilaç, pil ruj, sigara, parfüm, ipek çorap üreteceğiz.

Ya da motorunu başka ülkeden, kılıfını başka ülkeden aldığımız çamaşır makinelerini, otomobilleri, radyoları, televizyonları ülkemizde monte ederek "sanayimizi geliştiriyoruz" diye avunacağız.

Oysa biz biliyoruz ki, bir ülkenin gelişmesi sanayileşmesinden, üretim araçlarını üreten makineleri kendisinin yapmasından geçer. Dışa bağımlılıktan kurtulmak ancak böyle mümkün olur. Dünya Bankası gibi uluslararası sermayenin bir örgütünün Türkiyeyi sürüklemek istediği açmaz işte budur. Halkımız bu oyuna gelmeyecektir.

DÜNYA BANKASI NEDİR ?

Dünya bankası 1946 yılında Amerika'nın başşehri olan Washington'da kuruldu. Kuruluş amacı II. Dünya Savaşı'ndan sonra büyük sarsıntılar geçen ve sosyalist ülkeler karşısında güçsüz duruma düşen kapitalist ülkelerin, ticaretlerinin gelişmesini sağlamak. Özellikle, savaştan büyük yaralar almış olarak çıkan Avrupa'da ki Kapitalist ülkeleri, içinde bulunduğu yıkıntıdan kurtararak, Amerika'nın siyasal bir müttefiki ve ortağı haline getirmek temel hedeflerinden birisiydi. Adında uluslararası sözcüğü bulunduğu halde, bir Amerikan kuruluşu olarak, Amerikan bankalarının, sermayesinin çıkarları doğrultusunda çalıştı.

Dünya Bankası bir yandan Kapitalist Avrupanın yaralarını sarma planları yaparken, diğer yandan uluslararası sermayenin, ham madde kaynağı olan geri kalmış uluslara el atmasıyla, yüzünü bu ülkelere çevirdi. Şimdi Dünya Bankasının en önemli sorunlarından birisi, gelişmiş kapitalist ül-

kelerin ekonomilerini yaşatmak için onlara alıcılar bulmak, yani yeni pazarlar yaratmak. Günümüzde Kapitalist ülkeler için, ham madde kaynağı, petrol üreten ülkeler önemli bir ümit kaynağı. Geri bırakılmış ülkelerde çıkartılan hammaddelerin o ülkelerde işlenmesini engellemek, kapitalist ülkelerde işlenen hammaddenin hammadde kaynağı ülkelere daha yüksek fiyatlarla satılmasını sağlamak, yani o ülkenin ağır sanayisinin gelişmesini engelleyerek bir pazar haline getirmek Dünya Bankasının bu günkü hedefleri arasında bulunuyor. Bu amaçla da geri bırakılmış uluslara yardım adı altında kredi vaadlerinde bulunuyor. Fakat verdiği krediler, o ülkenin gelişmesini sağlayacak ağır sanayi yatırımları yerine, özel sektör tarafından kullanılması banka tarafından şart koşulan, tarıma ve ham madde üretimine yönelik yatırımlar oluyor. Böylece de geri bırakılmış ulusların sanayileşmelerini o ülkelere borçlar vererek engelleyebiliyor.

HOECHST'DE ZAFER

**işkolumuzdaki
en iyi
sözleşmeyi
yaptık**

SAAT ÜCRETİ

AYLIK ZAM FARKI

1. yıl	300-385 kr
2. yıl	300 kr
3. yıl	325 "

744-955 tl.
744 tl.
806 "

BİRCAN ÜSTÜNOL (1 YILINI DOLDURMAMIŞ)

İSMET SIRMA (5 YILLIK İŞÇİ)

800 TL	(ŞİMDİKİ ÜCRET)
744 TL	(1.YIL ÜCRET ZAMMI)
1544 TL	(1.YIL AYLIK ÜCRETİ) 1.1.1974
744 TL	(2.YIL ÜCRET ZAMMI)
2288 TL	(2.YIL AYLIK ÜCRETİ) 1.1.1975
806 TL	(3.YIL ÜCRET ZAMMI)
3094 TL	(3.YIL AYLIK ÜCRETİ) 1.1.1976

2172 TL	(ŞİMDİKİ ÜCRET)
744 TL	(1.YIL ÜCRET ZAMMI)
62 TL	(KIDEM ZAMMI)
2978 TL	(1.YIL AYLIK ÜCRETİ)
744 TL	(2.YIL ÜCRET ZAMMI)
3722 TL	(2.YIL AYLIK ÜCRETİ)
806 TL	(3.YIL AYLIK ÜCRET ZAMMI)
4528 TL	(3.YIL AYLIK ÜCRETİ)

GÖKSEL ALTINBAŞAK (10 YILLIK İŞÇİ)

2275 TL	(ŞİMDİKİ ÜCRETİ)
744 TL	(1.YIL ÜCRET ZAMMI)
124 TL	(KIDEM ZAMMI)
3143 TL	(1.YIL AYLIK ÜCRETİ) 1.1.1974
744 TL	(2.YIL ÜCRET ZAMMI)
3887 TL	(2.YIL AYLIK ÜCRETİ) 1.1.1975
806 TL	(3.YIL ÜCRET ZAMMI)
4693 TL	(3.YIL AYLIK ÜCRETİ) 1.1.1976

DUDU ÖZDEN (15 YILLIK İŞÇİ)

2395 TL	(ŞİMDİKİ ÜCRET)
744 TL	(1.YIL ÜCRET ZAMMI)
186 TL	(KIDEM ZAMMI)
3325 TL	(1.YIL AYLIK ÜCRETİ) 1.1.1974
744 TL	(2.YIL ÜCRET ZAMMI)
4069 TL	(2.YIL AYLIK ÜCRETİ) 1.1.1975
806 TL	(3.YIL ÜCRET ZAMMI)
4875 TL	(3.YIL AYLIK ÜCRETİ) 1.1.1976

atabay işçilerine sesleniyoruz!

BİZ AŞAĞIDA ADLARI VE SOYADLARI YAZILI ATABAY İŞÇİLERİ HEPİNİZİN BİLDİĞİ GİBİ KİMYA-İŞ SENDİKASINA GEÇME KAVGASINDA İŞTEN ATILDIK.

ATABAY KALESİNİ FETHETMEDE ŞEHİT VERİLECEĞİNİN BİLİNCİNDE OLARAK MÜCADELEMİZİN KARARLILIĞINI İSBAT İÇİN YANINIZDAN AYRILMAYACAĞIMIZI BİLDİRİRİZ.

KİMYA-İŞ BAYRAĞINI BURCA DİKİNCEYE KADAR MÜCADELEMİZDE KARARLI OLDUĞUMUZU DOSTA DÜŞMANA HATIRLATMAYI GÖREV BİLİYORUZ.

ATABAY'DA Kİ BASKI ZİNCİRİNİ KIRIP EN TABİİ ANAYASAL HAKKIMIZ OLAN SENDİKALAŞMA KAVGAMIZI BAŞARIYA ULAŞTIRINCAYA KADAR SİZ ATABAY'LI İŞÇİ KARDEŞLERİMİZİN YANINDAYIZ.

HAK VERİLMEZ ALINIR.

DAVUT TOPCU KEMAL ÖZCAN
HASAN DEMİRKAN HÜSEYİN DEMİRKAN

AVCILAR'DA BİR SUN'İ ELYAF FABRİKASI OLAN İNSA'NIN İŞÇİLERİ HEP BİRLİKTE KİMYA-İŞ'E ÜYE OLDULAR. DAHA ÖNCE TÜRK-İŞ'E BAĞLI TEKSİF'TE OLAN İŞÇİLER, TÜRKİYE'NİN BU ÖNDE GELEN SARI SENDİKASINDAN İSTİFA ETTİLER. EKONOMİK MÜCADELENİN DEVRİMCİ SENDİKALARDA VERİLDİĞİ ZAMAN ANCAK ETKİN OLABİLECEĞİNİ SÖYLEYEN İNSA İŞÇİLERİ, BÜTÜN KİMYA İŞÇİLERİNİ PATRONLARA KARŞI TEK VUCUT GİBİ ÇIKARAK MÜCADELE ETMEK İÇİN KİMYA-İŞ'DE TOPLANMAYA ÇAĞIRIYORLAR.

**insa
işçileri
kimya-iş
saflarında**

TÜRKİYE KİMYA İŞÇİLERİ SENDİKASI ADINA SAHİBİ: DİNÇER DOĞU ● YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: NURDAN ORPEN ● TEKNİK DÜZEN: KİMYA-İŞ EĞİTİM SEKRETERLİĞİ ● ADRES: KLOD FARER CADDESİ 12/3 CAĞALOĞLU/İSTANBUL ● TELEFON: 22 91 30 ve 27 70 42 ● ÜYELERE PARASIZ DAĞITILIR ● AYDA BİR YAYINLANIR MESLEKİ YAYIN ORGANIDIR ● BASKI: KARACA OFSET 25 KR.